

153

380

D E O D U C E
MEDITATIO S. EPISTOLÆ

DOMINICÆ XVII. POST TRINITATIS.

Additis S. Patrum dictis, Quæstiō-
numq; aliquot decisione, ad uberiorem textūs cum opus-
est, explicationem, & Heterodoxorum refutationem.

Q U A M

In Regia Aboënsi Academia,

P R A E S I D E,

ÆSCHILLO PETRÆO,

S.S. Theologiæ Doctore & Episcopo Aboënsi,

Examine subjicit in Auditorio Majori horis solitis

Ad diem 16. Maij Anni 1656.

JOHANNES R. HUSS.

Sudermannia - Svecus,

Augustinus ad Eudoxium.

Charitas est actio recti itineris: quæ oculos semper habet ad Deum. Talis
actio nec frangitur negotio, nec turbulentia est, nec marcida, nec
audax, nec fugax, nec præceps, nec jacens.

Lyra in hunc locum.

Una fides, quia licet sint articuli multi in fide Catholica tamen omnes in-
nituntur veritati Divine, propter quam eis assentimus quæ est
una.

A B O A E

Impressa à PETRO Hanßen/ Acad. Typog.

*Speculatoribus, prudentiss: variarumq: rerum usu experi-
entibus: atq: integerrimis Viris ac Dominis.*

Dn. Roberto Rancken / Metropo-
lis Aboënsis senatori graviss: fautori ac promotori
suo plurimum suspicioendo.

Dn. Joachimo Schult / prænomi-
natæ Metropolis Civi ac Mercatori Primario prudentiss: bene-
factori jugiter prosequendo.

Dn. Joachimo Wergentin / ejus-
demq; Metropolis Civi ac negotiatori diligentiss: Hospiti ac
nutritio quondam liberaliss: dilectiss:

Dn. Johanni Såger / inclytæ Civi-
tatis Aboënsis Mercatori solertiiss: pro tempore hospiti ac nu-
tritio suo propensiiss: quovis honore ac obsequio peramando.

Dn. Philippo Belfauw / itidem Ci-
vitatis Aboënsis civi ac Mercatori attentiss: amico suo singu-
lariter dilecto.

Dn. Claudio Stabenauw / negotia-
tori itidem per industrio, amico ac convictor in non ita pridem
favissimo.

*Dn. fautoribus, Promotoribus ac benefactoribus suis sin-
gulari animi affectu etatem prosequendis: Exercitium
bocce Epistolicum in acceptorum beneficiorum ac gra-
tæmentis rite pingitor submissè dicat & offert.*

Johannes R. Huss. Respondens.

M E D I T A T I O S . E P I S T O L A E
D O M I N I C A E X V I I P O S T
T R I N I T A T I S

In Sanctæ & summe Laudande Trinitatis, Patris, filii
& Spiritus Sancti nomine,

*Uare tristis es anima mea? Et quare
conturbas me? Spera in Deo, quoniam
adhuc confitebor illi: Salutare vultus
mei Et Deus meus. Psal. 43, v. 5.*

Quibus verbis Psalmista alloquitur animam suam dicens:
quare sollicita es anima mea, & ita inquieta es in me.
Sensus est, ut nos solemus loqui: Deus novit quanto-
perè angor & dolore afficior, vix præ dolore apud me sum
ut videatur jam jam divisio corporis & animæ facta, ut
corpus animam quasi alloquatur ac dicat: Quare anima
mea ita doles & anxia es, quasi actum esset de corpore, &
anima nullam querit & sentit requiem, tardet vivere &
nihil placet amplius, omnia atra & sine luce. Deinde
aliam orationem proponit Psalmista, quâ fvatet, ut in
Deum collocet omnem spem suam, non desperet, non
dubitetur de divino auxilio, patiatur aliquid, expectet Do-
minum, veniens veniet & non tardabit. Tertiò, con-
fitetur suam in Deum fiduciam, quod jam vicerit suam
tentationem de gratia Dei, de remissione suorum pec-
catorum, de divina ope, & adeò certum se de hac esse di-
cit, ut affirmet se gratias Deo acturum pro præstito au-
xilio; adhuc, inquit, gratias ei agam, quod me juvat

facie suâ, & experior Deum mihi beneficium & gratiosum. Unde colligitur, homini vivendum in hac vita, quasi in militia perpetua, opus esse humilitate, mansuetudine & patientia & spe. Hoc ipsum quoq; in textu jam explicando insinuatur..

O Remus a. D E li M ut hanc Epistolam ita meditari queamus, ut cedat in nominis Divini gloriam, nobis in augmen-
tum & incrementum doctrina, & bonorum operum, in spem &
fiduciam & tandem in eternam beatitudinem. Dicamus igi-
tur; Pater noster &c.

T E X T U S. Ephes. 4. v. i, ad 7.

Hortor itaq; vos ego vincitus in Domino, ut ambeletis
ita ut dignum est vocatione qua vocati estis. Cum
omni submissione ac mansuetudine, cum animi lenita-
te, tolerantes vos nivicem per charitatem, studentes
servare unitatem spiritus per vinculum pacis. Us-
num corpus & unus spiritus: quemadmodum & vo-
cati estis in una spe vocationis vestrae. Unus Do-
minus, una fides, unum baptisma. Unus Deus &
pater omnium, qui est super omnia & per omnia, &
in omnibus vobis.

Proponit Apostolus admonitionem quandam
omnibus Christianis apprimè necessariam, ex sua ca-
ptivitate in qua Romæ detinebatur. Admonet verò
Ephesios primò generaliter, ut ambulent sicut decet, in
illa vocatione qua vocati sunt. Enumerat itidem vir-
tutes in specie has: humilitatem, mansuetudinem & pa-
tientiam, ut ferant se invicem, & amicè tolerent in cha-
ritate,

ritate operam dantes servare unitatem Spiritus per vinculum, pacis, ut sit unum corpus & unus spiritus, juxta illam spem in qua vocati sunt, sicuti habent omnes unum Dominum, unam fidem, unum baptismum, unum Deum, patrem omnium nostrum. Qui est super omnes, per omnes & in omnibus.

Admonemur primò totius decalogi, præsertim vero primi præcepti, nec non quinti. Confirmatur fides nostra, de uno vero Deo. Excitamur ad orandum; Sanctificetur nomen tuum, adveniat regnum tuum, Fiat voluntas tua sicut in celo & in terra.

P A R T E S

2. De generali Apostoli admonitione ad recordationem vocationis Ephesiorum ad christianismum,
2. De adhortatione Apostoli ad quasdam virtutes in vita Christianorum necessarias.

Atq; hæ sunt istæ partes, quas hac vice breviter, & simpliciter tractare constituimus. Omnipotens & aeternus Deus, pater noster cælestis dilectissimus nobis omnibus benedicat, sanctag utiliter & fructuose cedere faciat.

P R I M A P A R S

In quam maditamur.

I. Statum & conditionem

Apostoli Pauli, cum hanc admonitionem scriptam mitteret Ephesijs. Indicat Apostolus ipsiusmet suum statum & quidem satis miserum, captivum enim scribit, sed addit mox se in Domino captivum. Hoc est, non propter aliquod delictum vel crimen sed in Domi-

20, propter Deum, propterea quod juxta preceptum
Dei prædicaret Evangelium Jerusolimis, & græ id ferentibus
Judæis & accusantibus ipsum coram præfecto, Fe-
sto, Act. 25. Et appellat Paulus ad Cæsarem, cum vero
decretum esset, ut Paulus mitteretur Romam ad Cæsa-
rem, traditus est Paulus vincitus cum alijs captivis sub
manu centurionis ejusdam Romanorum, & ita vincitus Ro-
mam perducitur per magna & varia pericula, ut S. Lu-
cas illa refert Act. 27. & cap. 28. Perveniens Paulus
Romam traditus est vincitus præfecto exercituum, inte-
rim permisum Paulo ut habitaret seorsim cum milite,
qui ipsum custodiret non in publica custodia sed in pri-
vato hospitio, quod sibi conduxerat. De hac captivi-
tate loquitur Apostolus in hoc textu. Et licet tolerabilis
esset hæc captivitas, tamen bono & innocentí viro mole-
sta & tædiosa, quia vero propter Dei gloriam quod con-
fiteretur ac doceret Evangelium, monstraret veram vi-
am salutis propter judæorum accusationem vincitus de-
tinetur.

L. C. I. Bonos & innocentes homines, non
raro in carcere mitti, vinculis & catherinis constringi.
Hoc accidebat Josepho in Ægypto ob virtutem suam, ca-
stitatem & pietatem suam rejectus est Joseph in carce-
rem; Quia v. innocens erat in illa accusatione, Deus illum
in carcere etiam evehit super concaptivos, & tandem ex
carcere liberatum, Dominum totius Ægypti fecit. Jo-
hannes Baptista, ut Prophetas V. T. taceamus, carceri
inclusus & decollatus propter concionem verbo Dei con-
gruam, Apostolus vincitus traditur Romanis. Non itaq;
indigne & impatienter accipiamus, si contingat nos in-
nocentes in vincula & carcerem coniici. Evenit hoc S. Pau-
lo, Johanni Baptista, Josepho Christo ipsi. Confidamus
Domini,

Domino, expectemus eum, & is dabit petitiones cordis nostri, juvabit nos inde, modo, qui sibi placet. Praetiosa mens sanctorum in Domino. Revocemus nobis in mentem admonitionem psalmistarum, psal. 37. v. 4. seq. ad 12. Apoc. 2. v. 8. 9. 10. 11.

L. C. 2. Quam misera sors sit & conditio sincerorum doctorum uerbi, vincula & persecutio[n]es eos manent, nisi loqui velint placentia, & ad nutum potentiorum & ditiorum. Veritas odium parit. Sed hoc non curandum confitenda veritas usq[ue] ad mortem, & Deus pugnabit pro nobis. Syrac. 4. Consolemur nos e[st]o quod canit Ecclesia psal. 27, v. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 14, & psal. 23. per totum.

L. C. 3. Pauli constantia in sua fide imitanda, ut n[on] hil potuerunt contra ipsum Iudei, ubi cunq[ue]; ipsum accusabant coram Rege Agrippa, Festo praeſule Iudearum & alijs, & hic Rom[ans] tandem intrepide confitetur filium Jesum Christum, ostendens eo ipso, quod antea scripsit Romanis, Rom. 8. certus sum &c. Talis constantia a Deo optanda, caro sine divino auxilio tales concrationes ferre non potest, & quam difficile sit illas superare, indicatur etiam Apoc. 2. v. 8. ad 11.

II. Vocationis Ephesiorum

mentionem a Paulo factam. Hoc te ego vos, inquit Apostolus, inctus in Domino ut ambuletis digna vocatione vestra, in qua vocati estis. Vocationem Ephesiorum ad fidem Christi describit Apostolus, Ephes. 1. v. 12. seq. ad 18. cap. 2. v. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. Vocati itaq[ue]; sunt Ephesi, uti & omnes christiani ad summum boni & beatitudinis fruitionem per Evangelium, vocati etiam sunt ad vitam tam talem, quae deceat illos, qui talam beatitudinem habent.

ditatum

ditaturi sunt. Quibus non licet pro libitu & carnis de-
pravatae impetu facere, sed omnia dirigendo ad nor-
mam divinae legis, ad voluntatem divinam, quae ut fiat a
nobis, quotidie oremus dicentes: fiat voluntas tua sicut
in cœlo sic & in terra. Et mox exponit hic Apostolus,
quid potissimum exigat a Iuis Christianis Ephesij, videlicet
humilitatem, mansuetudinem, patientiam. De quibus mox agemus.

L. C. 1. Nunquam obliuiscamur vocationis nostræ ad æternam salutem, quantum per hanc Deus nos
bis beneficium præstítit, hoc nobis in memoriam revo-
cemos cum Apostolo, ex Ephes. 1. v. 12. ad 18. Nec non
illud Esa. 9. & in cantico Zachariæ Luc. 1. Benedictus
Dominus DEus Israël &c. per totum. Promisimus
in baptismo, in prima vocatione ad æternam beatitudi-
nem nos piè victuros, ut decet filios Dei, hujus promis-
sionis non decet nos obliuisci. Oremus Deum, ut no-
bis hanc in memoriam quotidiè revocet, ut probet cor
nostrum Psal. 39. Intucamur speculum illud fulgidissi-
mum legem Dei, decem præcepta, & sentimus auxilio
um contra carnis furorem & stultitiam, in quo corriget
adolescens viam suam, quando tuam servat legem Psal.
34. Et Salomon Ecclesiast. 12. hortatur juventutem ut re-
cordetur creatoris sui v. 9. 10. 1: 2. meditatione verò
verbi Dei creatoris cum primis recordemur, nec non sal-
vificæ vocationis nostræ ad perpetuam beatitudinem.

L. C. 2. Quia Apostolus hic meminit vocationis
nostræ, ac hortatur ut ambulemus dignè hac vocatione,
videlicet geramus nos, ut decet Christianos, & qui Chri-
sti proprii sunt, non est inconveniens etiam, cogitare de
vocatione nostra, sive de officio & statu nostro, ut quis
quis ita se gerat, & talem se præbeat in officio, ut illud
exigit

exigit à quolibet, ut in omni negotio prima sit pietas, Dei
invocatio & preces. De diligentia in officio, admonet
nos Apostolus Rom. 12. v. 6. 7. 8. Quodnam sit docto-
rum in Ecclesia munus docet Apostolus 1. Tim. 3. v. 1.
2. 3. 4. 5. 6. Quomodo se auditores gerere debeant,
docetur Ebr. 13. v. 7. Quodnam magistratus officium,
subditorum, parentum, liberorum, Dominorum, servo-
rum &c. Passim docetur, & in parva nostra catechesi
collectum extat.

III. Modum loquendi Apo-

stolicum de vita secundum vocationem, Vivere
vocationi ad Christianissimum congruentè, vocat Apo-
stolus ambulationem. Ambulate, inquit dignè voca-
tione, in qua vocati estis. Quo loquendi modo Aposto-
lus, partim vult eos excitare ad justam diligentiam in fa-
ciendis vocationis partibus, ut paulo ante dictum, par-
tim vult eos admonere instantis finis & termini vitæ, ad
quem tota ambulatio nostra tendit. Et in hac ambula-
tione de die in diem appropinquamus morti & sepul-
chro & quieti ab omni ambulatione.

L. C. Meminerimus vitam nostram esse ambula-
tionem in hoc mundo, in quâ quidem ambulatione ter-
minus quidam omnibus positus, Psal. 39. v. 6. 7. 8. Psal.
139. v. 16. Job. 14. v. 1. 2. 3. 4. 5. Non habemus hic ma-
nentem civitatem, conversatio nostra in cœlis est, unde
expectamus Salvatorem nostrum Jesum Christum. O
quām gloriosum est regnum, in quo cum Christo gau-
dent omnes sancti amicti stolis albis, sequuntur agnum,
quocunq; jerit. Gaudent in cœlis animæ Sanctorum,

B

qui

qui Christi vestigia sunt secuti, & qui ejus amore sanguinem suum fuderunt, ideo eum Christo coronantur & accipiunt palmam.

SECUNDA PARS

In prima parte vidimus generalem Apostoli admonitionem ad Ephesios, ad vivendum dignè vocatione suâ in hac altera parte, virtatum catalogum inspiciamus, quæ necessaria sunt ad vitam vocatione dignam.

In quâ meditamus.

I. Primam virtutem quam

requirit Apostolus in Christiano homine, Primo loco hic collocatur humilitas, quæ virtus in hoc consistit ut nos coram Deo humiliemus cōgitantes nos esse pulverem & cinerem, & in pulverem reddituros. Humiliavit ita se Abraham coram Deo, Gen. 15. v 27. Humilitas est qua homo rectè seipsum estimat, non sibi plus tribuit quam oportet. Humilitas omnia sua bona & dona tribuit Deo, nihil sibi adscribit. Humiles dicunt: Non nobis Domine sed nomini tuo da gloriam Psal. 115. Humiles agnoscunt se peccare coram Deo & legem ejus transgredi, se non posse legem perfectè servare, & juxta illam in omnibus vitam instituere, dolent etiam de admissione peccatis, exemplo est publicanus, Lucæ 11. Hic in templo se humiliavit exerto gestu demisso capite, contentus loco etiam inferiori, tundens peccatum suum dixit: Deus propitius esto mihi peccatori. Neminem contempsit, nemini se prætulit, sed tumidus Phariseus hoc non dum didicerat, peccata

sua

sua non agnovit, cōsiderabat sibi ipsi alios sp̄revit, putavit
se justum, quia non erat latro, raptor, adulter, dēcimas
dedit omnium quā possidebat, jejunabat bis in Sabba-
tho. Verum quia se exaltavit, humiliatus est, rejectus
ā Deo in sua precatione, nec gratiam invenit apud Deum
non justificatus descendit in domum suam.

L. C. Sit humilitas nobis cordi, Humiliemini, ins-
quit S. Petrus, sub potenti manu Dei, ut vos extollat suo
tempore. Ambulandum nobis cum omni humilitate.
Ut verò ita ambulare queamus & verè humiles esse possi-
mus, orandus Deus, ut inde elijciat fermentum superbiæ
quo infecta sunt omnium hominum corda, in hoc statu
peccati, ut Deus imprimat nobis & obsignet in nobis
veram & sinceram, non fucataim, simulatam & hypocri-
ticam humilitatem. Multi humilitatem simulant coram
hominibus, De quibus loquitur Apostolus Collos. 2, v. 18 ad
finem cap. De talibus humiliib, loquitur Christus Matth. 7,
jubens ca vere pseudoprophetas venientes in vestitu ovili
intrinsecus v. sunt lupi rapaces. Fugiamus fastum &
superbiā, hanc enim verissimè sequitur ruina; ut enim
humilitatem comitatur gloria, sic casus superbiam. Qui
se humiliat exaltabitur, & qui se exaltat humiliabitur. Di-
scamus ā Christo veram humilitatem. Matth. 11.

II. Alteram in hoc catalogo
virtutem. Hæc vocatur mansuetudo, cui proximè
con juncta longanimitas, quā toleramus nos invicem
in dilectione & charitate, operam dantes servare unita-
tem spiritus in vinculo pacis. De hac virtute loqui-
tur Christus Matth. 5. eum dicit: Beati mites, quoniam
terrā possidebunt. Hæc ergò virtus quæ vel mansue-
tudo vel longanimitas dicitur, efficit ut non ægrè fera-

mus proximi ex infirmitate nævos, faciles simus ad con-
donandum etiam non exigua errata, quæ salva & bona
cum conscientia involvere & dissimulare possumus. Hanc
virtutem non habuit servus iste, qui à Domino remissio-
nem maximi debiti precibus impetravit, & inveniens a-
lium conservam debentem sibi exiguam sumnam, duriter
compellat; Solve quod debes, & cum non haberet sta-
tim, ac peteret dilationem, nihil movetur quin trahit eum
obtorto collo & in carcerem coniicit. Quæ inhumani-
tas conservis malè habuit, quippe ad Dominum deferunt
hunc rigidum & inhumanum servum, qui etiam revoca-
tur, & ligatis pedibus ac manibus in carcerem coniici-
tur. Sic inquit Christus, faciet pater meus cœlestis, ei
qui non remittit fratri suo, id quo nos offendit.

L. C. Decet christianos omni studio laborare & co-
nari ut in omnibus imitentur salvatorem, in tolerandis
aliorum infirmitatibus. Nihil in hac vita frequentius
accidit, quam ut unus alterum offendat verbo vel opere
etiam non cogitans, nec intendens eum offendere vel ad
iram provocare. Hie verò minimè decet tam rigi-
dum esse in omnibus censorem. Memores simus mo-
niti Apostolici, ambulandum nobis esse in hac nostra
vocatione, quâ Christani facti sumus, & patrem in cœlis
habemus, qui misericors est sinens solem suum oriri su-
per bonos & malos, non litigans in æternum. Hunc
ut imitemur hortatur Christus cum dicit: Estote miseri-
cordes sicut pater vester cœlestis misericors est, remitti-
te & remittetur vobis, nolite judicare & non judicabi-
mini, non condemnnetis & non condemnabimini; Ea-
dem mensura quâ metimini alijs, metientur & alij vobis,
Mites, mansueti & longanimes diligenter observantes
illud

illud Psal. 37. v. 1. seq. ad v. 12. Observant quæ charitatis opera recensentur i. Cor. 13. v. 4. ad v. 8. Quia verò huic mundo non secus videtur, quam eos, qui ita animati sunt, ut cedant, ut non pugnent, litigent ac rixentur, nunquam posse pervenire ad possessiones aliquas mundanas, honores temporales, siquidem de illis non rarò homines contendunt, promittit Spiritus S. in dicto Psalmo 37. Eos hæreditaturos terram, in quiete possel-furos bona terræ, impijs & litigiosis inde extrusis. Exemplum habemus inter alia in Esavo & Jacobo, persequebatur Esavus fratrem Jacobum mitem & mansuetum, Jacob ad tempus cessit, sed redit & terram optimam Canaam posteris possidendam reliquit, Esavo cum posteris de ea ad montem Seir excluso. David erat mitis & longanimis erga persequentem Saulem, tandem possedit regnum. Quotidiana experientia docet & demonstrat mitibus & mansuetis nihil decidere ideo, quod sint mansueti, commendant Deo vias suas, ipse faciet.

III. Causas exercendæ mansuetudinis & longanimitatis.

Duas causas affert Apostolus, quare Christianos decet operam dare mansuetudini & longanimitati, vide licet ut ita servemus vinculum unitatis in spiritu cum vinculo pacis. Hoc est, ut servetur pax publica in Ecclesia. Inde enim quod aliqui vicini inter se litigant & rixantur, re-

dundat quædam perturbatio in alios, amici & cognati eorum, qui inter se cœperunt litigare, non diu in pace vivere possunt. Perturban-
tur & illi & ad mutuum odium excitantur, etiam res ob levissimas, ut vita communis dolet. Et discordia quanta damna invexit in urbem Jerusolymam in obsessione ejus à Romanis, hi-
storia indicat. Ne itaque pax & tranquilli-
tas publica lædatur & impediatur, privatæ of-
fensiones mansuetudine aliqua & longanimitate ferendæ sunt.

Alterā causa exercendæ mansuetudinis &
longanimitatis est, quod simus in Christo, ut
corpus unum, cuius caput Christus, unus spi-
ritus sanctus, qui omnes regit, una spes in
Christianismo omnibus vitæ æternæ, unus Dō-
minus noster J E S U S Christus, una fides, u-
num baptisma, unus Deus & pater omnium,
qui est super omnes & per omnes & in omnibus.
Quibus verbis indicat Apostolus intimam præ-
lentiam Dei apud omnes, in omnibus. De
qua etiam loquitur Apostolus, Act, 17. v. 26,
27, 28,

L. C. Revocemus nobis in mentem illud Psal.
133. Syrac. 25. v. 1. 2. Syrac. 28. v. 33. 1. seq. ad 15.
Clemen-

Clementissime Deus pater coelestis, periculosa tem-
pora sunt, in quibus charitas incipit refrigescere.
Concede quæsumus benignè ut unitatem Spiritus per
vinculum pacis studeamus, ut sicuti vocati simus
ad piè vivendum, sic etiam in hoc studio & studio
indefessi curramus, per & propter filium tuum De-
minum nostrum Jesum Christum. Amen.

Benedictio & claritas, & sapientia & gratiarum actio, &
honor & virtus, & fortitudo Deo nostro, in secula seculo-
rum. Amen. Apocal. 7: 12.

QUÆSTIONES.

I.

Estne una eademq; substantia Vet. & N. T. quia dicitur ab Apostolo unus Dominus, una fides & pater omnium? Resp,

Non, nam cum de substantia Testamenti queri-
tur, non est quæstio de causa Efficiente, qua utrobiq; Deus est, non de causa materiali, qua utrobiq; sunt be-
neficia meritumq; Christi, non de causa formalis seu in-
strumento apprehensionis, qua utrobiq; fides est: sed de
substantia corporis & sanguinis Christi queritur,
quam in sacris suis Patres non habuerunt, licet & quo

quo

quo ad divinitatem suam, ipsis fuerit praesentissimus,
caro tamen rō λόγος non dum adfuit, sed præfigurata
et adumbrata fuit: Idcirco lex dicitur umbram habe-
re rerum futurarum. Coll: 2. v. 17. Heb. 10. 1. Hoc
Iesu rectissime dicitur. Vetus Testamentum differre à
Novo Testamento substantiā, quemadmodum à
corpo.

II.

Quia hic in vinculis unitatis
non fit mentio unius generalis
capitis & Monarchæ in Eccle-
sia, An possit Papatus everti? R.

Potest jure optimo, Nam D. Paulus totam Hi-
erarchiam Ecclesiasticam describit quam Christus
post ascensionem suam in terris reliquit, nullam au-
tem mentionem facit unius capitii aut oecumenici E-
piscopi in Ecclesia. Ergo tempore Pauli primatus
ille Papatis ignotus fuit, aut Paulus extremè invic-
sus, qui de tam præclaro thesauro Eccle-
siam non eruditivit,

•(O)•

